

[Leif Hermann]

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at den offentlige debat siden midten af 1970'erne, hvor diskussionen om registreringssystemerne begyndte at tage fart, men bestemt ikke stoppede med vedtagelsen af registerlovene i 1978, primært har koncentreret sig om den usikkerhed, der har været forbundet med den tiltagende brug af elektronisk baserede registre. Denne usikkerhed har været gældende både for private registre og for offentlige myndigheders registre.

Usikkerheden har været kombineret med det forhold, at vi her i Danmark som vel et af de få lande i verden opererer med et enhedssystem, et CPR-nummersystem, der er indgangsnøglen til en lang række af de oplysninger, registrene har om os. Derfor har det været overordentlig væsentligt, at vi i loven om private registre nu har fået krav om, at CPR-numre kun må registreres på samme vilkår som andre særdeles følsomme oplysninger.

Vi har fået nogle stramme samkøringsbestemmelser i loven om private registre, også et forhold, der har interesseret offentligheden overordentlig meget.

Og endelig har vi fået det, der måske er den mest centrale nyskabelse i loven, nemlig egenaces, aktindsigt, om jeg så må sige, i private registre. Det er en væsentlig nyskabelse, som vi hilser med stor glæde, fordi den er udtryk for ønsket om at sætte borgerne til at kontrollere, hvad der står om dem i registrene. Dette princip er centralt, når man skal udvikle et kontrolapparat omkring så mange oplysninger, omkring så indviklede forhold, som der her er tale om.

Jeg skal afslutningsvis sige, at jeg tror ikke, at disse registerlove vil få den samme levetid som de gældende love. Jeg tror ikke, der vil gå 8-9 år, før vi står over for en revision igen. Det afgørende, som fru Lissa Mathiasen også påpegede det, er, at den tekniske udvikling går så stærkt, at vi ikke kan forestille os, at vi har haft fantasi nok til at foregribe de næste ti år med disse lovforslag.

Derfor glæder jeg mig også til, når vi skal have lovene op igen – hvis det da er mig forundt at blive her – at deltage i arbejdet med en ny revision af registerlovene. Jeg glæder mig til det, fordi samarbejdet, som jeg tidligere nævnte det, med ministeren og ministeriet, samarbejdet med de andre partier, der

har deltaget i færdiggørelsen af lovforslagene, har været en fornøjelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal anbefale, at man stemmer for dette lovforslag, sådan som det foreligger efter andenbehandlingen. Jeg vil gerne understrege, at dette er en sikring af individets retsstilling på dette område, ikke mindst på det økonomiske område, men også over for myndighederne. I modsætning til det lovforslag, vi lige har gennemført, og som var et alvorligt brud på vores retssikkerhed, er dette en sikring af vores retsstilling, men, som jeg sagde, især på det økonomiske område, over for oplysningsinstitutter angående vores økonomiske forhold.

Vi er ikke nået til det ideal af en registerlov, vi gerne så, men som jeg havde lejlighed til at sige ved anden behandling, var allerede ministerens forslag en betydelig forbedring af gældende lov, og gennem samarbejdet mellem udvalg og minister er der sket yderligere fremskridt.

Jeg kan kun anbefale, at vi gennemfører det. Jeg anbefaler også, at vi i sidste omgang har taget ekstra hensyn til sygdomsbekæmpelsen og har åbnet mulighed for dér at bruge flere registre sammen i håbet om at finde ud af, hvorfor en række medmennesker bliver syge.

Det er et godt lovforslag, selv om det ikke er så godt, som det kan blive, men det kan vi tage i næste omgang.

Hagen Hagensen (KF):

Når jeg har bedt om ordet, er det ikke så meget som ordfører for min gruppe i denne sag, men mere som formand for retsudvalget for at understrege det væsentlige, der er sket på dette område, hvor vi igennem lang tid har arbejdet med sagen. Efter at vi havde en konference i fjor forår, som justitsministeren sørgede for, har vi fået tingene bragt på plads.

Det er kun en station på vejen, for det er helt givet, at vi ikke kan overse den tekniske udvikling, og det vil fortsat være en balancekunst at tjene den og samtidig sørge for, at man ikke går den enkelte person for nær. For mig og, tror jeg, for alle dem, der har taget del i drøftelserne, står det på den måde, at hverken det offentliges eller erhvervslivets